

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Domini CCCC.XL. perueniens vsque ad D.XVIII. inchoatur
ab Imperio Justini senioris: complectitur Annos LXXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 492. Gelasii Pap. Annus 1. Anastasii Imp. 2. Odoacr.
Reg. 17.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14573

licita congrua, cum praeteritum a Cyrillo monacho discipulo admirandi illius Euthymij, qui his vivebat temporibus, scripta fuerit. Licet ab illo quae inuidia dicere, me neminem reperisse post sanctos Athanasium atque Hieronymum, qui maiori fide scriptis sanctissimorum virorum res gestas, digerens eas, atque distinguens accuratè per tempora, ac ipse Cyrillus, dum quae ipse vidit, vel sanctorum omni probitate praestantium virorum relatione didicit, ab illo leui suspitione medacij, sinceram veritatem veluti sacrosanctum depositum posteris tradidit, nempe Acta Euthymij, itemque Sabae, & Ioannis Silentij, de quo est sermo. sed & eundem auctoris creditur esse Vitae Theodosij Constantinensis, necnon Quiriaci anachoretæ, qui ipsidem temporibus claruere viri sanctissimi; sed quod illa careant auctoris inscriptione. ferunt nomine eius, qui postremò edidit Metaphrastes; cum tamen ipse ex antiquis scriptis tantum exscripsisset.

XVI. Sed quod spectat ad Ioannis aduentum in Palaestinam: erat quidem in Orientali Ecclesia florentissima fama sancti Sabae Abbatis in Palaestina degentis, utpote viri ob egregias virtutes Deo acceptissimi: ad eum enim ex alijs Orientis partibus, tum ex Armenia ad ipsum conuolarent, qui excultioribus monachicè obseruantijs cupidi essent: nam hæc de ipso in primis idem Cyrillus: Tunc quidem (inquit) agebat Sabas quinqueagesimum tertium annum sua ætate, quo tempore Anastasius quidem tenebat sedem Imperatoriam, cum è viginti iam excessisset ætate. Eodem autem anno ad Lauram accedit vir quidam diuinus, quem dona decorabant spiritualia, genere Armenius, nomine Hieronimus: quem duo quoque, sequabantur discipuli, qui vocabantur Petrus & Paulus, qui cognoscebantur eam vitam aperite referre & exprimere. & paulò post: Cum itaque Hieronimus, & qui cum ipso erant, ita venissent ad Lauram, diuinus quoque Episcopus & Silentiarum Ioannes eorum vestigia sequens, eodem accedit iam agens trigessimam octauam annum ætatis, &c. his ducibus Armenios plurimos in Lauram confluxisse tradit. Porro quomodo diuino monitu tantis Antistes tum generis claritudine, tum egregijs virtutibus exornatus, missam faciens sedem, incognitus sub Sabae disciplina proficere cepit, ex ipso Cyrillo rem gestam audire pergratum erit. post enim enarrata gloriola Ioannis primordia, & functionem muneri Episcopatus, hæc subiicit:

XVII. Cùm hic ergo diuinus Ioannes transgressus iam decem annos in Episcopatu, accidit, ut maritus sororis eius, qui vocabatur Paphnigius, Armeniorum haberet administrationem: qui in iusticiam fatanicò caput damno afficere & conturbare eam, que illi credita fuerat, Ecclesiam: his quidem, que eam administrabant, non permittere, ut Ecclesiasticarum rerum curam gererent: eos autem, qui intra eam fines consuegebant, vi anellens, & in asylis solentis ac violans. Qui cùm sepe rogaretur à Desiderio, euadebat deterror, Mariam eius sorore iam mortuam. Cùm autem ex eo vir iustus in gratissimam incidisset afflictionem, cogitur venire Constantinopolim. Cùm verò illic fuisset, & que erant eum Ecclesie vitia, pergerisset circa finem Imperij Zenonis, Euphemio Episcopo Constantinopolitano pro se decertante, Deo gratum iuxta consilium, nempe ut in sanctam fecerat civitatem, & per se quiescat ab omnibus huius vitæ negotijs. Cùm autem dimisisset eos, qui cum eo erant, presbyteros ac clericos, ac diuino iussu peractis, & omnibus necessitatibus suis nauem conscendisset, venit Hierosolimam, & manet in primo sanctæ civitatis Gerocomio, in quo Gerocomio est oratorium sancti martyris Georgij.

XVIII. Cùm autem illic fuisset, & mundanam illi turbam aspexisset, magno animi dolore affectus, Deum rogavit cum Iebrymis, ut duceretur in locum sibi gratum & quietum & aptum ad salutem consequendam. Postquam autem in dicto Gerocomio mansit venerandus Pater noster Ioannes, in fundendis nodis ad Deum precibus versans longo tempore, cum una nocte ex omnibus solus Gerocomij implacitum calum aspexisset, afficte repente stellam lucis, qua habebat signatam Crucis, & ad ipsum veniebat: & audiuisset vocem ex illa lucis dicentem: Si vis esse saluum sequere hanc lucem. Cùm autem eam credidisset: protinus egressus, & illam lucem secutus, venit in maximam Lauram S. Patris nostri Sabae, cùm eo tempore esset Hierosolymitana Ecclesia Pontifex Sallustius, quatuordecim à institutione, trigessimò octavo ætatis sue anno: Quo quidem tempore à Deo constructa maxima Lauræ Ecclesia celebrata sunt eiconia, seu

dedicatio: Anastasius autem, mortuo Zenone, susceperat Imperium, ut cum audis suam linguam loquentem. hæc de progressu Ioannis Colonienfis in Armenia Episcopi in Lauram Cyrillus, signans hunc ipsum annum etiam ex Indictione, quo nimirum decima quarta abfoluta, decima quinta mense Septembris inchoatur: ut vietas omnia quam exactissimè reddita temporis. Porro voluit Deus, tanto signo cælestis iussu, fieri manifestum, haud ignavia adscribendum S. Ioanni, si Ecclesiam in persecutione reliquit. Verum & exitus declarauit, ex fructibus nempe productis, Dei voluntatem fuisse, ut nobilis Ecclesie pastor pascendus ex Armenia transferretur in Palaestinam, illic ubi fructum redditurus tempore suo, ut eius vitæ Acta declarant, necnon Sabae, quæ quis otiosus magnam animi delectatione legere poterit.

XIX. Quo autem statu res Italiae, confligentibus simul duobus barbaris Regibus, fuerint, Cassiodorus his paucis declarat: Hoc Consule (nempe Olybrio) Odoacer cum Erulo egressus Rauenam nocturnis horis ad pontem Candidum à domino nostro Rege Theodorico memorabilis certamine superatus. Tunc etiam Vandali, pace suppliciter postulatâ, à Sicilia Sicilia depraedatione cessarunt, hæc ipse. Porro adhuc biennio Odoacer Rauenam se muniens restitit Theodosico, qui interea tota est potius Italia.

XX. Sub huius anni Consulatu à Mariano Scoto eius gentili (nam Hibernia Scotia dicta reperitur) obitus recensetur S. Patricij Hibernie primi Episcopi, ait enim: Sub Olybrio Consule Sanctus Patricius Hibernie Archiepiscopus obiit, cum esset annorum nonaginta duorum. Qui cùm esset annorum sexdecim, venditus est, sex annis vixit in seruitute in Romano partibus, sexaginta annis in Hibernia predicauit. verum ex recensitis annis deducto numero, non nisi octoginta duos eius reperitur ætatis. sed alia est apud Probanum, qui Vitam eius scripsit, supputatio annorum S. Patricij: qui eum centum atque triginta duobus annis vixisse tradit, ad hanc planè ætatem eum peruenisse oportuit, si (vrai) annos triginta natus extitit discipulus sancti Marini. At qui viuens prædicatione post obitum magis illas regiones miraculis illustrauit.

IESV CHRISTI ANNUM 491.

GELASII PAP. ANASTASII IMP. I. ANNUM 1. ODOACR. REG. 17.

CHRISTI Redemptoris nostri anno quadringentesimo nonagesimo secundo, Consulibus Anastasio Augusto atque Rufino, quinto Kalendas Martias moritur Felix Papa, cùm sedisset annos nouem, minus diebus duodecim, summæ autem Pontificiæ administratione perfectus; receptusque cum beatis in cælis, in terra etiam venerandus in perpetuum anniversario cultu remanet: ipsa die natalis sui. In Martyrologio enim Romano, explorata deprimata lectione, quæ legebat Felix Quartus pro Tertio, hæc legitur dicta die vigesima quinta Februarij: Rome natalis sancti Felicis Pape Tertij, qui sancti Gregorij Pape atatus fuit, de quo videri quod sancta Tarfilla nupti apparuit, illam ad caelestia regna vocauit. Verum quod atatus Gregorij fuerit Felix Tertius, & non Quartus, ut Ioannes Diaconus existimauit, tum ratio temporis persuadet, tum etiam patris affirmare cogit: siquidem ille Samnita, hic verò Romanus sicut & Gregorius fuit. Sed de his pluribus in Notis egimus. Porro historiam de Tarfilla atque Felice idem Gregorius publico concionis præconio eculgavit, itemque dialogorum commentarijs eip profecutus, his scilicet verbis post centum ferme annos:

Tres pater meus sorores habuit, quæ cuncta tres sacre virginis fuerunt, quarum una Tarfilla, alia Gordiana, alia Aemiliana dicebatur: Vno omnes ardore conuersæ, vno eodemque tempore sacratae, sub distributione regulari degentes, in domo propria socialiter vitam ducebant. Cumque essent diuini in eadem conuersatione

XIX.

XX.

OBITU S. PATRICII.

LXXXII.

FELICIS PAPA. OBITU.

Martyr. rolog. Rom. lit. 23. Februar.

Greg. bo. mil. in Eu. ang. 18. dialog. lib. 4. c. 16.

DE TAR. GORDIANA ET AEMILIANA.

caperunt quotidiani incrementi in amorem conditoris sui Tar-
 filla & Emiliana succrescere, & cum solo hic essent corpore, quo-
 tidie animo ad eterna transire. At contra Gordiana animus caput à
 calore amoris intum per quotidiana decremenda tepescere, &
 paupis ad huius seculi amorem redire. Crebro autem Tarfilla di-
 cere Emiliane sorori sua cum magno gemitu solebat: Video Gor-
 dianam sororem nostram de nostra sorte non esse: perpende enim,
 quia foras desinit, & cor ad quod proposuit, non custodit. Quam
 curabant blanda quotidie redargutione corrumpere, atq; à levitate
 motum ad gravitatem sui habitus reformare. Quo quidem refu-
 mebat vultum subito gravitatis inter verba correctionis: sed cum e-
 iusdem correctionis hora transisset, transibat protinus & superdu-
 ta grauitas honestatis; moxq; ad leuia verba redibat. puellarum
 gaudebat societate laicorum; atq; persona valde onerosa erat, qua-
 cumq; huic munda sedata non erat.

III.

DE FELI-
 CE PP. 3
 COELO
 TARSHIL-
 LAMPRO-
 NEPTIM
 AD SE
 VOCAN-
 TS.

Quadam vero nocte huc Tarfilla, qua inter sorores suas virtute
 continis orationis assiduitatis studiose, abstinentia singulari, gra-
 uitate vite venerabili, & honore & culmine iustitiae excreuit
 (sicut ipsa narravit) per visionem etiam meum Felix huius Ro-
 mana Ecclesia Antistes apparuit, etq; mansionem perpetua clarita-
 tis ostendit, dicens: Veni, quia in hac relecti mensone suscipio. Qua
 subsequenti mox febri correpta, ad diem peruenit extremum. Et
 sicut nobilibus feminis, virisq; morientibus, multum conueniunt,
 qui eorum proximos consolentur, eadem oratio eius exitus multo viri
 ac femina eius lectulum circumferebant, inter quos mater mea
 quoque affuit. Cum subito sursum illa respiciens, lesam venientem
 vidit, & cum magna animadversione caput circumstantibus
 clamare, dicens: Recedite, recedite: Iesus veni. Cumq; in eum
 intenderet, quem videbat, sancta illa anima à carne soluta est; tan-
 taq; subito fragrantia miri odori aersa est, ut ipsa quoque sua-
 utas cantus ostenderet, illic auctorem suavitatis venisse. Cumq;
 corpus eius, ex more mortuorum, ad lauandum esset nudatum, An-
 georatiōnis vsu in cubitis eius & genibus camelorum more inuenta
 est obdurata cutis: excelsisset, & quid viuentis spiritus eius semper ege-
 rit, caro mortua testabatur. Haec autem gesta sunt ante Dominici
 Natalis diem.

IV.

DE TRAN-
 SIV A-
 MILIANE,
 ET RE-
 PROBATIONE
 TIONIS
 GORDIA-
 NA.

Quo transacto, mox Emiliane sorori sua per visionem nocturnam
 visionis apparuit, dicens: Veni, ut quia Natalem Dominicum sine
 te feci, sanctam Theophaniam iam tecum faciam. Cui illa protinus
 de sorori sua Gordiana salute sollicita respondit: Est sola venio,
 sororem nostram Gordianam cui dimitto? Cui (sicut asserbat)
 tristis vultu, iterum dixit: Veni, Gordiana etenim soror nostra
 inter laicos deputata est. Quasi visionem mox molestia corporis
 secuta est; atq; ita, ut dictum fuerat, ante Dominica Appetitionis
 diei, eadem molestia ingruiscente, defuncta est. Gordiana au-
 tem mox ut solam remansisse se reperit, eius prauita excreuit; &
 quod prius lacus in desiderio cogitationis, hoc post effectum praue
 actionis exercuit: Nam oblita Dominici timoris, oblita pudoris & re-
 uerentia, oblita consecrationis, conducitorem agrorum suorum post-
 modum maritum duxit, haec enus Gregorius, quae nos occasio-
 ne sanctissimi Papae Felicis è caelis vocantis ad se pro-
 nepres volumus retulisse.

V.

RETOUR-
 RES OR-
 DINE FE-
 LICIS PA-
 PAE.

Sed non praetereamus de eadem Felice, quae in libro de
 Romanis Pontificibus scripta leguntur his verbis: Hic fecit
 basilicam sancti Petri & extra basilicam sancti Laurentii marty-
 ris & inferius hic fecit ordinationes duas in vrbe Romae per men-
 sem Decembrem, presbyteros viginti octo, diaconos quinque, Episco-
 pos per diuersa loca triginta unum. Hic sepultus est in basilica
 sancti Pauli Apostoli. Cessavit episcopatum eius dies quinque. Et
 post transitum eius factum est à presbyteris & diaconibus Consti-
 tutum de omni Ecclesia, haec ibi. Porro Constitutum de om-
 ni Ecclesia, idem esse, quod vniuersale decretum spectas
 ad vniuersam Catholicam Ecclesiam, superius alia occasio-
 ne declaratum est. Verum haud rem nouam aggressus,
 vacante sede, clerus Romanae Ecclesiae, qui sibi, ut iure
 concessum, iam (ut vidimus) tempore vacantis sedis Pa-
 pae Fabiani idem factum esse cognoscitur. Porro perditissimis
 temporibus istis Dei Ecclesiae infelicitissimis, aduersantibus
 ei Imperatoribus & Episcopis praecipuarum sedium
 Orientis, & in Occidente Principibus Arianis, viguit tam
 in Romanis Pontificibus, quam in Romana Eccle-
 siae clero Apostolicum robur atque constantia, ut nihil
 penitus remissum fuerit pristini eorum vigoris ac disci-
 plinae.

Elapso igitur diebus quinque die secunda Martij crea-
 tur Romanus Pontifex Gelafius ex patre Valerio. Quod
 verò Afer natione fuisse ponitur in libro Anastasij de Ro-
 manis Pontificibus; repugnare aliquo modo videtur, quod
 ipsemet Gelafius ad Anastasium Imperatorem scribens,
 haec ait: Glorioso fili, te sicut Romanus natus, Romanum Prin-
 cipem amo, colo, suscipio. Verum cum Africanus fuerit, inuitis
 potuit rationibus dici Romanus eius natus, sicut & Paulus,
 Tarshensis cum esset, se tuum Romanum natum glo-
 riatur. De tempore autem eius ordinationis, cum constet
 ex ipsius etiam literis hoc anno sedere coepisse, corri-
 gendus est Marcellinus, dum post annum sequentem Ge-
 lasij pponit ingressam: Sub huius enim anni Consulibus le-
 guntur plures literae (ut dicemus) ab ipso Gelasio datae.
 Doctissimum quidem fuisse, cum sua scripta testentur,
 Euphemius Constantinoopolitanus Episcopus suis literis
 testatus est: ceterum etiam doctus, nimis tamen inflatus
 scientia, sed mente humilis: nam ad ipsum Euphemium
 Ego quidem (inquit Gelafius) sum omnium hominum minimum,
 satis immeritus ad tanta sedis officium, nisi quod superna gratia
 semper operatur magna de parnis. Quid enim de me sentiam, cum
 hoc ipse de se Magister Gentium testetur, qui se vltimum & non
 videri dignum Apostolum profatur. haec de se ipse.

Porro Euphemius Constantinoopolitanus Episcopus,
 simulac Gelafium subrogatum in locum Felicis accepit,
 more maiorum epistolam scripsit, qua & suae fidei profes-
 sionem inferuit, ut sic consequi mereretur Catholicæ Ec-
 clesiae communicationem. Cum vero Gelafius nullas ab
 eo literas accepisset, inuenissetque fidei professionem in
 omnibus consonam Catholicæ veritati, reperit tamen
 quid in Euphemio magna reprehensione dignum esset,
 nimirum quod nequaquam Diptychis nomen Acacij pre-
 decessoris ab Ecclesia Romana damnati, ut Felix Papa
 monuerat, expunxisset, sed pateretur in sacris relictari cum
 alijs Episcopis Orthodoxis. Quamobrem detrectauit Ge-
 lasius Catholicæ communicatione Euphemium imperite-
 re; si que non pacificas seu communicatorias ad eum
 literas dedit, sed ammonitorias potius, quibus ipsum
 admonuit, frustra sperare se posse Catholicæ Ecclesiae
 communicationem nancisci, nisi anachemate damnato
 Acacio, nomen illius è sacris tabulis penitus aboleret.
 Haec quidem ita transacta esse inter Euphemium atque
 Gelafium, literæ Gelasij ad eundem tunc reddite fa-
 tis docent.

Cum vero accepisset ex Gelasij prioribus literis Eu-
 phemius, ipsum admodum resillire, atque procul abesse, ut
 optatam & expectatam communionem impertiret; cuius
 legationem aliam ad eundem Gelafium misit per Sinclitum
 diaconum, cui ad eundem literas dedit, quibus ei per-
 suaderet, ausus est, ut absque damnati expunctione Acacii
 nominis, condescendens fide Catholicis communicare
 deberet. Quibus alijs praeterea vsus sit Euphemius argu-
 mentis, ut Gelafio Catholicam communicationem extorqueret;
 posteriores quae extant ad eum reddita literæ
 docent, quas hic ad rerum gestarum absolutissimam
 cognitionem necessarii reticendas esse existimauimus: hisce
 namque literis, quae ipsorum alter aduersus alterum iure
 praetendere videretur, elucidantur.

Non fuit controversia ista inter Catholicum & haereti-
 cum, sed inter ambos fide Catholicos, licet Euphemius
 inter schismaticos potius fuerit adnumerandus. Certe
 quidem de Euphemio nequaquam dubitari poterit, quin
 faueret Orthodoxae doctrinae, qui recte fidei confessio-
 nem ab inuito licet Anastasio magno animi robore exegit,
 nec destitit, quousq; illam Imperatoris ore prolatam
 & scripto professam accepit, quam ob causam liberius sibi
 agendum apud Gelafium Romanum Pontificem arbitra-
 tus est. Tu quidem ista perlegens, magna palam spectato-
 ris eris, in qua tamè fortissimum licet virum viribus sen-
 ties destitutum, penitusque languescere, cum altero pede
 implicitus communionem Acacij teneretur. Sed Gelasij
 diuinitus epistolam, cuius hic est titulus:

Dilectissimo fratri Euphemio * Gelafius. Non exhortauit
 Orthodoxos interdum vocare fratres Christianos etiam

SVIII
 8

VI
 VII
 VIII
 IX

à communicatione extores, lupertis alijs exemplis est demonstratum: compagine enim humane nature & nominis Christiani, licet non fidei Orthodoxe, neq; Catholice communionis coniunctione, eiusmodi reperitur à Patribus aliquando usurpata nomenclatura. Porro epistola sic se habet:

Quod plane cupimus, atq; sincerè à fidei communionis, Catholicae reintegrationis firmari, afferit tua dilectio, quod alteri solum non sufficiat auditus, nisi per literas spectantur significationem pronuntiatam (hoc est, reddens certiorum eam, qui ante literis prouocauerat) de his, quæ circa nos dispensatio diuina profecit, ut sic in secundâ vicem salutationis impenditur. hæc dicitur Gelasius, quod Euphemius questus suis literis esset, electionem Gelasii ex auditu tantum à se perceptam, cum nihil ipse prouocatus licet literis significasset, ut que post hæc idem Gelasius subdit, declarat. Pergit verò: Non arbitramur vel dilectionem tuam, vel aliquem sic hoc sperare potuisse, ut putaret nos vel aliquem piam potiorum que sunt gesta referentes detulisse responsa. promereri: quia nimis indicaretur arrogans; si de prima sede taliter existimasset. locus quidem subobscuro: verum illa verborum videtur esse intentio, non acceptate eo sensu scriptum ab ipso, ut quereretur non accepisse literas à Romano Pontifice, quasi ad id præstantem ex debito teneretur: nimis enim arrogans fuisset, si ibi sumere voluisset, nam his addit: Quod si (ut magis opinamur) quasi socijs, quibus preesse, Christi munere delegatum est, Apostolica sedem institutum sibi nonner sacerdotem, præsentibus quod dicitur dicitur literis indicare: Fuit quendam Ecclesiastica verus hæc regula apud Patres nostras, quibus vna Catholica Apostolicaq; communio ab omni præuaricatorum liberâ pollutione constabat.

XI. Nunc autem, cum societatem præferre malitiam extraneam, quam ad S. Petri purum redire illarumq; consortiis. Quomodo cantabimus canticum Domini in terra aliena? Quomodo dispositionis Apostolicæ antiqua sacra præbamus hominibus communionis extraneæ? Quem admodum vobis ordinationem renuntiatum est, cui vestro etiam testamento, hæreticos damnatos proponit: Intellectus, puto, ex his, lektor, veterem morem Romanæ Ecclesiæ, venouo subrogato successore Romano Pontifice, de his literas dare solet ad omnes Episcopos, quod omnium esse causa communis, cum præsentibus membris caput visibile Catholice præficeretur Ecclesiæ: quo gaudio illi dumtaxat reputabant indigni, qui Catholicæ communicationis expertes essent. Sed pergit inculcans, cur eo tunc indignus fuerit ipse reitumatus Euphemius ob rezentam communicationem Acacij:

Dicit forsitan tua dilectio, hæreticos damnatos dicit Acacium & Petrum: cur? fas non est presentibus saltem literis colloquamur: Quia aliter appellamus Dominica mensa participes, aliter qui in tuo nobiscum societate dissentiant: quia ipse Dominus illo modo verba faciebat à sua predicatione discretis, alio discipulo regi celestis secreta pandebat. Consequenter quoq; Apostoli non ita à suo collegio separatis, quem admodum fidei domesticis consortibus, loquebantur. hæc idem dicit Gelasius, quod vextiano scribens, nullum Euphemio Apoitolica salutationis & benedictionis ex more minus fuerat impertitus. Ac prosequitur ex literis Euphemij obiecta diluere: Sed aut dilectio tua, tantum circa mese charitatis habuisse, ut non solum ad scribendum fueris contentus, sed assatus audire: legitis sententiam. Fides ex audita, audis autem per verbum Dei: illud scilicet verbum, quod confessioni beati Apostoli Petri, portat inferi nunquam præstantur, esse promissis. Atq; ita rationabiliter existimasti, quia fidelis Deum in verbum sui, non nisi aliquid tale promissis insinuat, veram sponsonis sua promissionem implet.

XII. Sic deniq; dilectio tua, non diuina providentiæ gratiâ, quod ille monstrauerit, sanctarum Ecclesiarum non deserere charitatem: quia in eo Pontificali sede locauerit non indigentem (sicut ait) doceri, sed intendentem omnia necessaria ad Ecclesiastici corporis unitatem. Ego quidem san omnium hominum minimis, iatu immeritus ad tanta sedis officium, nisi quod superna gratia semper operatur magna de parui. Quid enim de me sentiam, cum hoc ipse de se Magister Gentium restetur, qui se vltimum & non à quom vocari Apostolum profiteretur? Peruntamen ut ad dilectionis tua verba rediamus: Si veraciter affectus es, hæc dimittis mihi sus-

XIII. Gelasii Odoacri.

secollata; quæ & profecto quacumq; sunt bona, dona sunt. Disquire ergo horum tam non indigentem doceri, & secundum super-nam dispositionem vniuersa cunctaque insipientis, quæ ad Ecclesiarum pertinent vnitatem, & aduersus diabolum conturbatorem vera pacis atq; compagis (ut affert) fortiter resistens. Si ergo de me ista pronunciet, aut scilicet tibi sunt, quæ à Christo (ut perhibet) constituta sunt, aut palam (quod absit) Christi dispositionibus ob-nuare deprimi, aut ad veniam luxuria de me cognoscere ista in-

Sed consequenter adiectis, condescendibile me, & apud di-spositione reuocare posse concordiam. Proinde quoniam isto verbo frequenter verum: quid sibi velit, explorem. Optima enim illa est Ec-clesiæ Catholice atq; Apostolicæ dispositio, ad meliora proficiendo condescendere, non ad inferiora descendendo desicere. Cum autem dicit condescendere non debere vobiscum: veterem iam vos aut des-cendere, aut descendisse monstrat. Vnde, quæ, vel quæ ista descen-sio est? Vtq; ex superiori quodam loco ad inferiora quæ, deponit, à Catholica Apostolicaq; communi ad hæreticam damnatamq; prolapsos vos videtur cognoscere, non negari: & non solum vos in inferiora iacere delectat, sed etiam in superiore manentes sed vultus impellit. Condescendens nos vobiscum inuitatis ad ima de summu nos condescendere vos nobiscum rogamus ad summæ de imis. Nunc igitur sub cõspectu illius excelso iustitiae iudicet genus humanum, quis nostrum debeat alteri dedit.

An dicit (ut cetera nunc omittam) Descendit Dominus ipse de celo? Descendit plane, sed ut hominem ab errore liberaret, non ut eius in erroris errori. Nomen ipse prononit, ut qui in re ipsa non-sisterent, non descenderet, nec ad ea, quæ in domo videntur effectolenda? Nomen pro omnibus Apostolicis clamatur vni, qui plus omni-bus laborant, cum de custodia veritatis agitur: Quibus nec ad h. horam regimus subiectioni gratiâ, ut veritas Evangelij perma-neret apud vos: Videtur celestem magistrum condescendere noxæ recusatem: Postremum factum aliquem corripisse: ad quem deni-gissime submandum, palulidum quibiam velâ insecti: Ergo ut erigatur iacens, nisi, tunc conuenit inclinari, non ut cum eodem præcipitur in fouam.

Teitur per literas, quæ per Sincelium diaconum destinatis de his, qui baptizant, quos ordinavit Acacius, maiorum tra-tione consellam: & veram præcipue religiois sollicitudini congruam præbimus sine difficultate medicinam. Quod nos vultis vltra descen-dere? Quid tacetis? Quid verecundamini verbis exprimere, quod corâ gestatis? Ipsos saltem verecundia (quod nonnunquam fit) debuit commone. An forsitan, ut hæreticorum, damnatorumq; & his vel eorum successibus communicantium nomina conser-riamus admittet? Hoc non est condescendere ad subueniendum, sed e-nidenter in inferna demergi. Parcite, quæso, & nobis & vobis. Quid si curam vestri ad eo non habetis, date veniam vobis. Dolere & flere possumus, & debemus: in hac abrupta deduci non possumus, nec debemus, qui præstante Deo nostro, sinceram puramq; paternam traditionis fidei, communionemq; retinere, & ab omni præuari-catorum contagione discretam, etiam intertato periculo mortis, o-prant, eligentes (si velle Deus) qualibet illa perpeti, quam causas incidere damnationis eterne. Date, inquam, veniam: si tamen vos propter amorem cuiuslibet hominis vel timorem hæc libenter in-curratis: nos propter amorem Dei & tuorum geberno salia refutamus.

Nec vos credatis, distimulando causas atq; personas, cuiuslibet amicisq; posse subrepre: quia neg, vos ita subrepre, qui non potestis intelligi; & nos, præstante Domino, non reperitis innotes. Nonne mihi hæc sæpe literis indicastis, cum ceteris hæreticis vos Euryherem quoq; respuerit? Hoc si verum est: aut eos, qui commu-nicauerunt Euryheris successoribus, pariter abdicare: aut gloriari quoque hæreticorum successoribus, pariter abdicare: aut gloriari, legitur vbi quomque dixisse: quasi non sit deterius & non igno-ssè veritatem, & tamen communicasse veritatis inimicis. Si enim cum aliquis rellè sapiens de fide Catholica communicet cum illis hæreticis, inter quos Euryherem posuistis, ut successoris eorum; non est fas eos inter Catholicorum altaria nominari: ita ergo ne illius Euryheris successoribus communicando similes forte tenetur vnoxiu? De talibus quippe conuenienter dicitur: Descendant in infernum vineætes: qui dum illa vitâ, quâ iustus vitat, verâ atque Catholica putantur vivere, repente aut in præ-ua prauitatis, aut in hæretica communionis, inferna verperunt.

XIV.

XV.

XVI.

XVII.

DE LITTE-RIIS EPHEMI-ATQ; GELASII.

CYR. MET. GET. BY. PHEMIO. COMMV. GELASII. VS.

XI.

Ps. 136.

XII. non com. MYNI. CANDYM. CYM COM. MYNI. CANTI. BYS. CVM. HÆRETI. CIS.

Rom. 10.

Mat. 16.

XIII. GELASII. ODOACRI.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

Gal. 2.

IN QVO GELASII. VS. CON-DESCEN. DAT.

Ps. 54. Rom. 1.

Ece quales Christo dicitur esse praponeos, cum ille nec animas nostras sibi met precipiat auertere. Vides Romanum Pontificem, quam tenacissimus cultos sic seruanda Catholice integritatis a communicatione perfidie hereticorum in tractat Sed & alijs occurrunt argumentis Euphemij, ubi subdit:

XVIII. ACACIUS DAMNATUS CVM EVTICHIO TI A SINO DO CHALCEDONENSIS.

Impiis & adhuc queritis: quando fuerit damnatus Acacius? Quasi re vera, etiam si cum nullo ante damnasset, non deberit Orthodoxa & Apostolica communione, cuius prauaricator extitit: & defertor, participatione secludi, sicut etiam quilibet, qui fuerit ante Catholicus; cuiusq; heresi communicatus, merito indicatur a nostra societate remouendus; aut in tali sorte desensus, inter Catholicorum nomina nullatenus computari. hæc quidem obijciebantur ab Euphemio (ve postea patuit) quod diceret damnatum minime fuisse Acacium in Concilio Oecumenico. Sed pergit Gelasius:

XIX. pariter

Miramur tamen (inquit) quomodo ista presertim, hoc est, vt & Synodus Chalcedonensis vos suscipere pro fide Catholica profitemini; & eos, quos damnauit seclentium communicatores, non particulariter generaliter, putetis fuisse damnatos. Ostendite ergo, qua Synodus in iniquaque heresi ex erroribus successores eorum hic communicantes, simulq; omnes non damnet & complices. Itaque ille vester Acacius, qui Eutychemianus hereticus, a detestabili communione factus est participes, ab eadem Synodo sine dubitatione damnatus est, qua & Eutychemum, Dioscorum, etiam successores eorum, huiusq; communicantes Synodico tenore profrauit: sic sequa certaque eorum Timotheum, Petrum, simili definitione dicitur. Proinde si ea, que in Synodo Chalcedonensi pro fide & communione Catholica lege Apostolica definita sunt, vere certe, scilicet inquit, vestrâ professione multiplici continetur: aut successores ab illa Synodo damnatorum, huiusq; communicantes abijcti: aut si istos admittitis, ea que in illa Synodo pro fide & communione Catholica & Apostolica sunt peracta, non solum salo vos remittere perpenditis, sed insuper labefactare conamini. Et in Eutychemianam heresim sine retractione reciditis, meritoq; a Catholica probamini esse vitandos: quia vt talen pestiferam perpetuo possimus euadere, ea, que contra ipsam ab ea congregatione sanctorum Patrum salubriter decreta leguntur, nullatenus mutilandanda, non solum sed Apostolica Presules, sed etiam Orientalium regionum Catholice consueuerunt Pontifices.

XXI. NON SATIS NON ESSE HÆRETI. CVM, SI COMMUNICATI. CVM HÆRETI. CO.

An Petron dicitur fuisse purgatum, cui communicauit Acacius? Veris assertionibus edocet, hoc ostendit, hoc probat, quibus ille modo, quibus ille regalis ab Eutychemiana fuerit professione vel communione mandatum vt cum id nihilominus euidenti verum claruerit demonstratione conuictum, palam aperit, positus aduertere, aut vos de hęc cedere veritati, aut aduersus hanc manifestâ dimittatione consilire. Nec vos blandiamini, quia fidem Catholicam profitemini vos tenere: quia Eutychemi nomen ademistis: quia ea vultis predicare videamini, qua Orthodoxa predicantur antiquitas. Clamat enim nobis illa Euangelica sententia: aut facite arborem bonam, & fructus eius bonos; aut facite arborem malam, & fructus eius malos: a fructibus enim arbor cognoscitur, id est: si voce si fide, si professione Catholica & Apostolica iudicet veritatem, gloriamini, huius & communionem recipite: si vero hereticorum, scilicet damnatorum, vel huius aut hereticorum eorum communicantium communio vobis placet; quid statim? quid citius confitemini simul & eorum aperte manserit, renouit obstaculis dogma defendit. Quis enim inquit: immo & fati granat, dictu polliceri, quod factu negatur; vt non solan ipsa per se heresi Eutychemiana quam sit sancta Christiano sacramento posuit agnoscente, sed quam a quam graua heresi ista in sui definitione continetur.

XXII. QUAE MALA CONDESCENDIT. DISCERNITIO.

Ece ad qua nos precipia condescendit prouocatis, atque ad quanos vite eterne periculum cupitis inclinare. Hoc descensu saluare est agrotantem, an cum languere consumi? Hoc erit optima dispositio illius, quam memoras, reparanda concordia; an illa potius, vt vitellu contagij perfolura, integrâ fide, sicut a sui communione portatur communio Catholica atq; Apostolica; ne hereticorum tabe depulsa, intemerata sua fidei confessionem nitatur astringere, atq; inuicem sibi met congruenti Orthodoxa professione, communionisq; sit vnitas? Hæc (sicut dilectionis tua fuerit corroborantur) meo quoq; temporibus custodi, qua valeo prece depose, que per tot annos av illis Patribus gloriose illibata intactaq; seruata est. Hæc enim est (sicut ipse dicit) quam Deus vniter de omnibus

bene futuram, & secundum suam veritatem & regulam gubernandam & presertim ante consilijs, & singulis quibusq; temporibus sua dispositione conuenienter optauit. Hæc est voluntas Dei, cuius tu ingeris mentionem, quam ego quoq; pro meo mundo, quem Dominus donare dignetur, cupio profus implere, vt non rem de huius tantis castis diminutione reperiar: sed in hoc talento (sicut ipse quoqueq; admolet) incrementum, Christi gratia postulo consequi, & nullum profus incidere detrimendum.

Hinc est, quod prioribus dilectionis tua literis (sicut tua quoq; pagina designat) pro vestra sumpsi salutem iustitiam, vbi comperi quod erat vobis maxium, & quod vera paci contrarium reperit. Contristatur enim Apostolus de errore denarium, & laetiam recipit eidem pro adulatione correctis. Si autem tua charitas (vt dixit) misit quorum necessitate constringitur: quod pace tua dixerim) sacerdos pro veritate promenda nec facere debet omnino, nec dicere: arguat vobis dominibus timidi sumus, si coartare nos terribile & diuini iudicij graudi necessitate constringitur, sicut qualescumq; minifras Christus decet, nos animas nostras ponere pro veritate saluanda, quam eas lucrari velle veritatis diminutione perlemdas, vt non dicam contra fidem libris casualiter abdicandus.

Iste mihi fuit (quis dilectio tua commendat) certa fidei perpetua cum eo quicunq; videret in Christi visceribus amicitia. Hic non tam optamus proponi alij (sicut praedicat) quam cum fidelium eundem sanctum & Deo placitum habere consortium. Hæc mihi (quam mandat dilectio tua) pax solida, inenulata, & preuenit: hoc vnun vinculum (sicut etiam ipse desiderat) salutare, quo cuncta vniuersi possunt. Hoc quibus est creditum (sicut etiam ipse deprecatur) protectio diuina perficitur. Hæc est (qua Deus est) charitas, quam postis, de puro & conscientia bona, & fide non fissa. Quomodo ergo de corde puro, si hereticorum fuerit participatio polluta? Quomodo conscientia bona si maiorum fuerit confusione perbuzta? Quomodo si non fida si fuerit mixta cum perfidie? Quia si prudentia tua (sicut etiam precamur) diligenter aduertat, perspicit Apostolicam sedem non vitare pacem, sed hereticorum damnatorumq; vitare vtilia.

Que etiam vos rationabiliter inuenient creditis commondenam, populum Constantinopolitanum non permittere submoneri nomen perfidiorum. Quisiam loc in Ecclesia Dei (qua sola te possit audire, cum vtriq; pallorem sequi grex debeat ad pasua saluaria renouantem, non per deuia gregem pallor errantem) Dic mihi (vgo te) grex pro te, an tu pro grege reddidurus es rationem? Certe si vobis hoc placet, multo magis causa est nobis instior, qui populam Romanam a fide illa sua laudabili, maiorum traditione precepta, declinare non sinerem non penitus iuberent aduersionem. Si Constantinopolitani plebem ab heretica communione desidero recusantem, non vultis offendere, hæc idcirco Gelasius, quod Constantinopolitana plebs Acacij nominis studiosa haud suaderi facile poterat nomen Acacij de Diptychis submoeri. Ad precium verò quod idem Euphemius suis litcis petijset mitti ab ipso Romano Pontifice legatos Constantinopolim pacis se que liberes, cum id facere renuat, eiusmodi causam alleit, quam subdit his verbis:

Sed nos, dicitis, debere dirigere, qui tam valeat mitigare. Quomodo me auditura est, quem videtur habere suspitionem, si Presules suos despicit admonentes? Nonne ipsi Apostolus est preceptum, in aliquibus regionibus verbis praedicatione non ver: his quippe, in quibus non fuerant audiendi? Veruntamen frater Euphemij, sine dubitatione veniemus ad illud pauendum tribunal Christi, vt eaceam, qua ex hoc sit merenda vindicta circumstantibus illis, a quibus fides ipsa deserta est. Non illic inscientibus, non dilationibus, non in suspitionibus est agendum; sed manifestissime comprobandum, verum beati Petri gloriosa confessio cuiquam corrua, quocirca accipit, quicquam si subreuerit ad salutem; an eam auiculare nolens etiam cum sua periculo rebelli existerit obstinata perniciet: ibi certe dilucidabitur, verum ego (sicut putari) acerbum asper, & nimis durus, diffidit, sim vobis, qui com ratione vestram salutem paruro, quis iam? Etiam si austerum videtur auditorum, accipite quoq; bibite, vivite, nolite moramini: An vos, qui a nobis prohibiti, medicos dicitis execrandos, imò qui vultis vobiscum medicos agrotare, quam vos recipere sanis arem. Et alia manu. Deum te inuoluntem custodiat. hæc Gelasius ad Euphemium Constantinopolitanum Episcopum.

Sed a fidei furdâ in statiple, vocem non exaudit incan-

XXII.

XXIII.

XXIV.

XXV.

XXVI.

XXVII.

XXVIII.

XXIX.

XXX.

tantis, qui alias post hanc (vt suo loco dictum sumus) itra- xit pro sua defensione aduersus Pontificem rationes: resis- tientes obstruitor factus, eodem magis obduruit, quod ea iure viderentur sibi concedi debere, quod solus aduersus ingruentes haereticos in Oriente fidei Catholicae ageret defensorum, tutareturque Chalcedonense Concilio ad- uersus eundem Imperatorem illud ipsum labefactum co- nantem. Tali iugiter pretextu iustitiae, veluti thorace quo- dam superposito roboratus, sicut aduersariorum illatus exceptit ictus, ita & amicorum eum curantium admoni- tiones despexit, visus sibi factorum dogmatum stagitister esse, qui non indigeret ab alijs edoceri, ob idque detisit (sicut illud de Behemoth in Job) vibrantem hastam. Ni- hil planè in Ecclesia Dei execrabilius ipsi Deo, quam ma- iori resistere potestati: nihilque à curationis spe magis a- lienum, quam delinquentis animus iustitiam prae se fe-rens. de his enim Dominus ad suos: Nisi abundauerit iusti- tia vestra plusquam scribarum & Pharisaeorum, non intrabitis in regnum caelorum.

XXVII. Haec autem omnia inter Gelasium & Euphemium tantafacta esse hoc anno, nihil prohibet, vt dicamus: nam cum Gelasium huius ferme anni exordio Pontificem ece- rici contigerit, vt hoc eodem anno accepto de eius elec- tione nuncio Euphemius ad eum primò & secundò rescrip- serit, idemque Gelasius reddidit ad eum literas, nulli esse potest impedimento angustia temporis, cum quod su- perius demonstratum est mensis vnus spatium ad summum Constantinopoli missa Roma literas redderentur, sicut & quae Romae Constantinopolim mitterentur. Haec satis quod ad res gestas Gelasij ipse sui Pontificatus exordio cum Euphemio: Quid verò cum Anastasio Imperatore egerit, iam dicemus.

XXVIII. Quod enim ipse Gelasius scilicet eundem Imperato- rem Anastasium de fidei Catholicae confessionem Euphe- mium Constantinopolitano Episcopo obtulisse: licet nullas ab eo accepisset epistolam, nihilominus ad eum scrip- sit pacificè ex more dati solitas literas testatur id ipse in Commonitorio ad Faustum his verbis: Ego nulla ipsius scri- pta percipiens honorificè (vt nobis) eam literis salutare curauerim. haec ipse. Quae autem reperitur datae literae Gelasij ad Anastasium Imperatorem, non hoc anno, sed sequenti potius scriptae esse noscuntur, vt suo loco dice- mus.

XXIX. Inter haec autem cum in scandalum plurimorum Thes- salonicensis Ecclesiae Episcopos, idemque totius Macedo- niae provinciae Metropolitanus, qui alias semper, cum schisma aliquid obortum esset inter Orientales & Roma- num Pontificem, ipsi sedi Apostolicae firmissimè inhaere- re, suscipereque consueuissent eiusdem sedis patricium, modo Acaeniam turpiter inhaerisset: idem Gelasius Papa, vt reliquos eius provinciae Episcopos in officio Catholicae & Apostolicae communionis contineret, ad eiusdem pro- uinciae Antistes literas dedit Circulares, missas autem non ad Thessalonicensem, vt potest indignum, sed ad Laurentium Lignidi Episcopum. de illo verò ita ad Dardaniam & Illyrici Episcopos idem Gelasius: Nouerit autem vestra fraternitas, Ecclesiae Thessalonicensis Antistitem no- strum adhortationibus sepius incitatum, conuicia communis exter- nae nunquam declinare voluisse, nec apud nos nomen Acacij, vel ceterorum similium perferendum, huiusmodi communicantium congruè professione damnaesse. quapropter eum communionem sedis Apo- stolicae non recepisse, manifestum est. haec Gelasius de Episcopo, cuius tamen populus perlabat in fide: nam de eo & de statu Ecclesiarum eius provinciae cum in dictis literis ad Laurentium agit, qualis esset, earum exordio narrat his verbis:

In proximitate epistola dilectionis tuae magno nos gaudio re- plètim ea parte, in qua dictum est, quod in Thessalonicensi Ec- clesia, vel in alijs similiter recitatae epistolae praedecessoris vestri de excessibus Acacij, cunctis et anathema dixerunt, nec quisquam com- munionis praenicatoris sese miscuerit. Vnde quia nos aduantes di- lictione fraternità, vt veluti medicinam quamdam fidei Episcopi per Illyricum, vel alibi ministrare debeamus: quanquam hoc copio- sissime factum sit à beato recordationis praedecessoris vestri: vt

quia mos est Romanae Ecclesiae sacerdoti nonner confitendo formam fidei suae ad sanctae Ecclesiae praerogare: haec eadem compendiosa nimis breuitate studui renouare, vt sub qua fide viuendum sit, se- cundum statuta Patrum per hanc nostram epistolam propter bre- uitatem sine fastidio lectòr agnoscat. Constat ergo Dominum nostrum Iesum Christum, & ponit namque integram Catho- licae fidei confessionem, tanquam exemplar, quod Catho- licis omnes ad imitandam intueri debent, vt mererentur & Catholici dici, & Catholicae communioni digni existi- mari. Sic namque mos fuit (vt ait) Romanorum Pon- tificum, Fidelibus omnibus credendi formam praescribere, quae (vt Gelasius proficitur) nihil haberet alienum di- uersumve ab ijs, quae eidem à maioribus accepissent, ve- rum omnia accommodata ad ingruentium haereticum me- dicinam; sicut ipse Gelasius eadem fidei confessione, quae cumque oborta essent aduersus veram Verbi Dei incar- nationem haereticos damnans, rectè credendi regulam do- cuit. Porro hanc epistolam ad Laurentium datam comu- nem esse voluisse omnibus Macedoniae Episcopis, & tex- tus ipse declarat, cum & fidei eque communem omni- bus praescribit: ad hanc verò hanc habet de officio ab eo- dem Laurentio requisito:

Hac ergo sancti, frater dilectissime, qua pro amido nos debere mittere flagitasti, quod non nullam amarum, neque dulce noxium habeat, liberè ne resugite. Nam & de nostro conuentu disposueram quosdam dirigere, si ratio id temporis fieri permisset: Quia facere credidimus opportune, cum illarum partium correctio, nos, inuante Domino, legatione plenissima (sicut consistimus) fuerit nunciata: sperantes etiam de Dei nostri misericordia, vt huiuspre- dicationi nostrae clementissimus & Christianissimus Imperator vniuersitatem suam, auxiliisque coniungat, quatenus pro fide, quae peller, in illis regionibus coequeat, quin suo questumculo, & secundum elementa mundi (sicut Vas electionis antepredixit) superflua yanag, concinant, valentes continere salutaribus dis- plicis. Sed vos (sicut ait idem Apostolus) non ita didicistis Chris- tum, si tantum illam audistis, & in illo loci illi, sicut est veritas in Iesum: quam vique ille apprehendere poterit, qui Orthodoxo- rum Patrum, sicut iam sapè dictum est) obseruauerit instituta, haec Gelasius: quibus planè significatur, magnam spem ip- sium de fide Catholica Imperatoris concepsisse, cum au- disset fidei Catholicae libellum Euphemio Constantinopo- litano Episcopo ab eo oblatum. Ita quidem hanc de se concitauerat Anastasius Imperator expectationem, sed perijt illa profus, cum postea auditum est charitatem tuam confessionis reddi sibi voluisse.

Eodem ferme tempore sui ipsius Pontificatus exordio idem Gelasius ad vniuersos Dardaniae Episcopos literas dedit monitorias per Tryphonem, quae non exantgerant autem eius argumenti, vt monens praeciperet Dardaniae Episcopis vitare communionem Eutychnorum, extat eorum responso ad Gelasium istis verbis:

De Anno sancto Apostolico & beatissimo Patri Patrum Gelasio vobis Rome humiles Episcopi Dardaniae. Saluberrimè Apostolatus vestri praeccepta, Tryphonis viro reli- gioso filio nostro, serente, quae oportet & moti, de suscipimus & maxime deo omnipotenti & beatitudini vestrae referimus gratias, quae nos pastorali admoitione & Evangelica doctrina visita- re dignatus es, domine sancte Apostoli & beatissime Pater Patrum. Desiderij enim & Dei nostri est, in istis vobis vestris in omnibus obe- dit; & quemadmodum à Patribus nostris accepimus, sedis Apo- stolicae, quae vite & meriti vestri delata est praeccepta intemerate ser- uare, atque religionem Orthodoxam, cuius eili predicatores, fideles & inculparè deuotione prout nostra iustitiae sensus patitur, ius- sio. re. Eutychni enim, vel Petri, Acacijque, & omnium scilicet atque eius atque consortium, velut quadam pestifera contagia, ante ves- tram quoque vitam iustitiam, & multo magis nunc post ad- monitionem sedis Apostolicae & ab eadem nos pollutione necesse est abstineret: & si qui in eisdem Eutychni scilicet Petri & Acacij aut secuti sunt, aut sequentur, vel eorumdem se complicibus atque consortibus estimant immiscendos, & à nobis, qui sedi Apostolicae secundum diuina praeccepta & Patrum statuta inculpati ferre de- sideramus, omniratione vitandi sunt.

Et si qui prauè intentione (quod neque arbitramur, neque opta- mus) à sede Apostolica se crediderint segregandos: ab eorum poi-

Nihil proficit ex ocella admonitione. XXVII. DE LITTE- RIS IN- TER GE- LASIUM ET EUPHEMI- VM. XXVIII. c. Gelasij. p. 1. tom. 1. Epist. de- cret. d. Gelasij. p. 1. r. XXX. GELASII AD LAU- RENTIVM ET ACI- O- NEM EPISCO- PUM MACEDO- NIAE. &

XXXI. v. idem- dam ADMONITIO GE- LASII. c. Gelasij. Epist. 4. P. 1. tom. 1. Epist. de- cret. XXXII. DARDANORVM EPISCO- PIS AD GE- LASIUM. XXXIII.

VERE OR THODOXOS SE ESSE DOCENT.

alienos esse consortio profitemur: quoniam (vt dictum est) Patrum in omnibus custodientes precepta, & inuolabilia sacrosanctorum canonum instituta sciantes, Apostolica & singulari illi sedi vestrae communi fide & deuotione parere contendimus. Et quoniam fugerentis fomitem nobis pro ista sibi benignitate beatitudo vestra concessit, aliqua memoratio Tryphoni viro religioso filii nostri preceptorum vestrorum portitoris iuggerenda mandauimus. Et vt suggestionem eius, quantum arbitramur, iustam & rationabilem, pro supplicatione nostra libenti animo Apostolatus vestri dignetur admittere, iustus precibus exoramus (quod supplicatio nostra meretur effectum) vnum ex Angelica sede vestra cum sepe dicto viro religioso ad nos vsq. precipite destinare, vt sub eius presentia, qua fides Orthodoxa & vestra iustionis sinceritas postulat, ordinentur. haecenus epistola; sequitur post haec ibi posita Episcoporum subscriptio.

XXXIV OBSERVANTIA ERGA APOSTOLICAM SEDEM.

Vides, qua sequerentur obseruantia Catholici Episcopi Apostolicam sedem, quantoque dignentur honore ipsam Romanam Pontificem, qui quidem non deuit officio: licet enim ob tumultus bellicos aliquantulum tardius, misit tamen ad eos secundum petitionem ipsorum Vricinum Episcopum; adiecitque literis suis, quas voluit esse communes omnibus illarum prouinciarum Episcopis, iteratam admonitionem de cauendis haereticis & communicandis illis: quam quidem epistolam hoc tempore fuisse scriptam, satis ex eo apparet, quod numerat annos quadragintaquinque ab ortu Eutychanae haereseos. Sed & horum temporum statum Italiae bellis Theodorici & Odoacris exagitatae demonstrat verbis istis: Vbi primum respirare fas est a continuorum tempestate bellorum, quae in illis prouincijs, vel in istis temporibus qualitas incessanter exercuit, cunctos per Dardaniam Domini sacerdotes fraternae sollicitudinis charitate ducimus alloquendos: primum quia regimini apostolice sedis adopti spiritu publico (sicut dictum est) retardante, commissum nobis sacra dispensationis officium, proprijs (vt mos erat) literis nequissimum indicare, quo vestra fraternitas de communicandis Domini nobiscum munere gratulatur. Vides; ledior, ad hoc scribit solitas a Romano Pontifice recens creatas literas, vt ad quos ille scriberet, eosdem esse Catholicos communicacionis participes omnibus innotesceret.

XXXV QUID GE LASIUS AD DARDANOS PER VRSICINUM EPISC.

Legatur igitur idem Pöisefex cum his literis Vrsicinum Episcopum, vt hisce remedijs eisdem populos non solum ab haeresi Eutychiana, sed a communicatione cum communicandis ipsis haereticis, alienos esse debere, instantius commoneret. Ad postremum vero eos cautos reddidit his verbis: Si (inquit) aures vestras de hac crediderit subreptione praeuidas: sollicitudine pastoralis ad nos quanto citius referre properetis. & communi studio Catholicorum, tractatu pro domo vniuersi Domini cuncti Catholici conferant sacerdotes; vt quae Orthodoxae definitioni competunt, interemerata seruentur. & paulo post: Hac autem vestra dilectio ad contigua sibi quaeque prouincias, viciniasq. Pontificis prudenter faciat peruenire, vt Ecclesiarum Praesules vniuersi, veritatis instructione percipi, mortiferam declinare valeant falsitatem. Circulares etiam haec Gelasij literae per vniuersam saltem Graeciam circumferendae. Sic igitur res anli huius se habuerit: quae autem post a refractarijs tentata sint, dicemus anno sequenti.

XXXVI SALLUSTIUS EPISCOPUS CUM PARUAM AUT NULLAM CURAM GERERET, AD QUASDAM AUTEM MUNDANAS CURAS, & PECUNIAE INDIOLUMENTA TOTAM MENTE ANIMAM A CONVERSIS EFFERT, MAXIME CUM TUNC ANASTASIUS POST ZENONEM SUSCEPISSET IMPERIUM, & SCHISMATA CUM SUMMA IMPUDENTIA & LICENTIA LOQUERENTUR ADVERSUS ECCLESIAM: CUM ERGO TUNC DIURNUS SALLUSTIUS (ERAT AUTEM U. PATRIARCHA HIEROSOLYMIANUS) STATUISSET LIBERARE FRATRES AB ILLA TEMPESTATE: PRIMUM QUIDEM CONSTITUIT, VT QUI IAM A ME DICTIUS EST MARCIANUS EN PRAESSET, & EORUM SUSCIPIERET REVISIONEM. CUM VERO INTERCESSISSET ALIQUANTUM TEMPORIS, EGROTABAT QUIDAM DIURNUS SALLUSTIUS & CORPUS ERAT MALE AFFECTUM: AD CUM ERGO CONUENERUNT OMNES, QUI ERANT IN SOLITUDINE. IPSE AUTEM COMMUNI SUSSAGIO EORUM, QUI SIMUL CONUENIANT, STATUIT, VT

monasterijs, quae erant circa sanctam civitatem, praesentibus Sabas & Theodosijs, quos praesentibus vobis ostendit narratio. Ab illo ergo tempore Theodosius quidem is, qui communiter iuebant, Sabas autem is, qui cum nemine congregiebantur, & erant omnino separati, praerant. Sic itaq. Sallustius ex hac vita recessurus, optimorum Praesidium robore munita relinquere voluit monasteriorum Catholicam fidem. Subdit vero Cyrillus: Postquam autem Sallustius migravit ex hac vita, Elias quidem cuius sepe meminimus in Vita magni Euthymij, in sedem illius successit. & quidem hoc anno, vt apparet ex his, quae inferius idem auctor ait, dum res gestas sub Elia tertio anno Anastasij Imperatoris recenlet. Porro ad secundum annum Anastasij Sallustius peruenisse, itidem ipse res geste indicare videntur. Fuit Elias Atabs genere laudatissimus discipulorum S. Euthymij, de cuius sedem Sanctus (sicut de Martyrio accidit) ante praedixerat: nam idem Cyrillus in Actis Euthymij haec ait: Prauidit autem magnus Euthymius perspicaci oculo animica, quae erant ventura Martyrio & Eliae, nempe fore, vt Iacobi, qui clarus erat in choro discipulorum, vniuersi que eorum sedes sit successor futurus. haec de praedictione. Venerant hi ex Aegypto monachi, vt superius cum de Martyrio egimus, dictum est: sed de Elia dictum, eadem hic repetemus. Ait enim idem Cyrillus: Cum ergo anno in Aegypto essent plena turba, & tumultu ob haereticos occupantes Alexandrinam Ecclesiam, duo quidam anachorite, quibus nomen erat Martyrius & Elias, vnus quidem Cappadox, alter vero Atabs, profecti ex monte Nitria, ad magnum illum veniunt Euthymium. &c. quot autem annos Elias sedent, videntur in eius obitu.

Magna plane Dei prouidentia factum est, vt remonasteriorum latebris in sedem illam sublimem eueheretur Elias, qui in spiritu Eliae aduerterant Achaem Ecclesiam Dei posset arguere, & prophetae Baal confodere verbi gladio. Constat autem eundem S. Eliam consecratum esse idem vitae genus cum esset factus Episcopus, quod excollebat antea monachus, & nunquam bibibile vinum, vt Polychronius testatur apud Sophronium. Subdit vero haec idem Cyrillus de eodem Elia: Vbi factus est Hierosolymorum Episcopus, statim omni studio contendit, vt circa se congregaret bonos monachos sanctae Resurrectionis circa Turrim David dispersos in aliquibus cellis. Monasterium quidem certe construxit apud Episcopatum, & cellas adificat ad illos excipiendos: & vniuersi que eorum, qui conueniebant, abunde suppeditabat ea, quae erant necessaria. Cum hi ergo omnes monachi illuc congregarentur, diuinitus Sabas rursus emens multas cellas, in quibus illi praesentibus habitabant, adiecit eas ad illos hospitio recipiendos, qui veniebant ad Lauram. haec ipse, qui & de hymno Trisagio haec paulo inferius habet: Quoniam autem quidam sequentes inanem vocem Petri cognomento Fullonis, qui eadem sentiens, quae Eutyche, cum Antiochenam sedem impie inuassisset, sepe suis expulsus a sacra reuoluntate angelico Trisagij hymno inferebant, Qui propter nos fuit crucifixus: diuinitus Sabas adulterinam hanc tollens nouitatem, aliam quidem sacrorum hymnorum consequentiam (quando quidem fiebant cum reue prosequi Armenos) permisit eos solita voce canere: solum vero hymnum Trisagium sancit canere lingua Graeca: hoc quoque praeterca praecipiens, vt die quidem Sabbati in templo spulunca, diebus autem Dominicis fierent synaxes in templo Desparae: in alijs autem Ecclesijs & Dominicis & insignioribus festis magis solemnibus a vespera vsque ad mane producerent vigilijs. haec Cyrillus.

In his autem obserua, quod ait Sabam instituisse, vt propria lingua ipsi psallerent, nempe Armena reliquos hymnos, ipsum autem Trisagion Graeca lingua concinerent. Ea quidem ratione, vt audiretur ab omnibus Catholicos longe aliter hymnum illum occinere, quam docuisset Petrus Fullo impius haereticus; & qua lingua ille haereticus sacrae cantioni admiscerisset, eadem Catholici illam absque vno additamento occinentes, errorem redarguerent haereticorum, & se perspicue esse Catholicos declararent. Quo salubri consilio introductum est pariter in Occidentali Ecclesia, vt vbique solemni ritu in Parasceue, cum sancta Crux adoratur, absque vilo additamento, Qui crucifixus pro nobis. a nefario Petro Fullone apposito,

XXXVII ELIAS 2. PISC. HIEROSOL. C. 492.

C. Cyril. in vita Sabae, c. 69. d. Cyril. in Euthymio, apud Sabam, die 20. Ianuar.

XXXVIII

c. Septim. Prat. 11. d. Cyril. in Sabae, c. 69. ELIAS 2. PISC. MONACHOS APUD II. CONGRUAT.

XXXIX

XL

NO TRI. N. A. G. O. G. R. A. C. E. C. A. N. I. N. D. O.

Trifa-

Ch... Trifa... land... spher... Ho... stasij... linus... ver... sper... tens... eand... doru... doaco... es... vt... plura... stration... mod... oniu... imper... disc... lara... Quo... temp... que ab... tratu... lio edic... de reb... mere... hant, m... cum... timo dec... decision... de conce... dua sim... ipsa l... cion. tr... nideren... care vel... Occiden... cum Es... que ipse... sed ves... pe Amr... nae Eury... XLIII. Quo... fidei ca... nem ill... Chalced... mate cop... gius: u... quaqu... beret d... licum, u... editam... falso ex... silentic... conseq... osculara... XLIV. Cui... phalor... ty Cam... runt au... pote M... lium ex... quod n... tent, n... retent... ribus cu... nonnull... ramus. &... esse recep... les inter... amij,

Trilugium Græc tantummodo publicè concinatur; qui laudabilis vius hæc tunc in detestationem antiquæ blasphemie perferatur.

XLII. Hoc eodem anno, qui secundus est Imperatoris Anastasij, ceptum esse bellum Mauricum, auctor est Marcellinus, qui & sexennio illud perdurasse tradit, quo quæniò verò Theodoros Lector. Cum ex rebus istis quo exordio prosperè succedentibus Anastasius insolentior factus, pœnitens se dedidit fidei Catholicae professione; Euphemio, eandem ab eo restitui sibi cogit; id quidem ipse, Theodoros affirmat, & Cedrenus hoc anno eius Imperij secundò accidisse testatur. Quoniam autem colore id Anastasius egisse dicatur, audi Euagrium præm gestam referentem (ve puro) ab Eurychiano historico Zacharia, à quo & alia plura se de promissione fatetur: Iste (inquit) Anastasius pacis studiosus cum in Republicam, tunc maxime in Ecclesia administratione nihil omnino rerum novarum moliri voluit: immò verò modò omnibus elaboravit, ut tum Ecclesia sanctissima ab omni tumultu & perturbatione vacaret, tum omnes, qui ipsi parebant Imperio, summâ tranquillitate fruerentur, omni contentione & discordiâ ex rebus tam Ecclesiasticis, quam civilibus personis sublata.

XLIII. Quod autem ad Concilium Chalcedonense, attinet: illud in temporis neque palam in Ecclesia sanctissima predicatum fuit, neque ab omnibus receptum. Nam singuli Ecclesiarum Præsides arbitrati suo in ea egerunt. Atque ut nonnulli decreta in eo Concilio edita firmè & constanter adheferunt, & ne subitam quidem de rebus ab eo definitis remittere, immò nec litera mutationem admittere voluerunt; quin etiam ab illis, qui eiusdem decreta repudiabant, magna cum animi confidentia resugerunt, recusantes penitus cum eis communicare: sic alij non solum illud Concilium & eius decreta resecerunt, verum etiam tum illud, tum Leonis de fidei decisione damnarunt anathemate. Alij verò epistolam Zenonis de concordia mordacitè tenent; idque cum inter se, verum vna, an dua sint in Christo natura, graviter disiderent. Ac pars eorum salubriter aram compositione decipit sunt; pars ad pacem se magis inclinarent: vsque adeo, ut omnes Ecclesie in separatas factiones divididerunt. & earum Præsides inter se ipsos minime communicare vellent. Vnde plurima dissensionis tum in Oriente, tum in Occidente, tum in Libya orta sunt; diuisi Episcopi Orientis nequid cum Episcopis Occidentis, neque cum Episcopis Libya, neque ipsi vicisim cum Orientalibus in gratiam reduci poterant: sed res ad maiorem absurditatem in dies prolapsa est: quippe Antistes Orientis nec secum ipsi communicare voluerunt, nec Europa præterea & Libya Episcopi, nedum cum exteris.

XLIV. Cuiusnam ergo hæresis Anastasius sectator fuit? Acephalorum fuisse se dicit hæreticum, habent Acta Theodosij Cœnobitarum: affirmant id ipsum Cedrenus & alij: fuerunt autem, qui dixerunt eum secta fuisse Manichæum, ut potè Manichæa matre natum. Leonius verò ait, Anastasium ex numero illorum hæreticorum fuisse, qui ob id, quod neutri datam aduertantium sibi partium inhærent, nominari sunt Hæstiantes: qui & ipsi, quod capite carerent, cephalis dicti esse reperiantur. De eiusmodi Hæstiantibus cum Leonius agit, hæc ait: Age de argumentis quoque nonnullis, quæ omnes illi Hæstiantes obijciunt Ecclesie, pauca disseram. & inferius: Primum est, Synodum Chalcedonensem non esse recipiendam, quod ei homines inconspicentes & sibi ipsi dissimiles interfuerint: nimirum eos & Eurychetem ab officio remouisse Byzantij, & Ephesum profectis Eurychetem vna cum Dioscoro rece-

uisse, recelo Flavianus, tursum post hæc consutata tuba: Alterum argumentum est, quod hæc habita Chalcedone Synodus (vri de ipsi Actis intelligi potest) dixisse videtur, Dioscorum non propter fidem abdicatum esse. Reliqua igitur sententia Dioscorus, & male Synodus eum abdicat. Talem Synodum quo pacto nos probare possimus? Consutata & hoc falso ipsorum prætextu, ostendens eam fuisse tantum vnius Anatolij Episcopi Constantinopolitani sententiam, cum ibi dixit: Non propter fidem depositus est Dioscorus, sed quia fecit excommunicationem sibi. Leonius, & alij aduersus eos inductis, pergit ipse Leonius: Alterum dubium est, cur Synodus desinationem illam repudiaverit, quæ continetur verbum istud, Ex duabus naturis, cum tamen sanctus ille vir Cyrillus sursum deorsum, ex duabus naturis dicat. Sed & his penitus consutatis, addit, hæc dicens:

Quarta difficultas est (secunda enim in duo diuiditur) quod homines sectarios, nempe hæreticos, Synodus Chalcedonensis receperit, Theodorus ymo scilicet & them. & postquam hæc refellit, adiungit: Rursus obijciunt: Cur Synodus ab ea, Theodoro videlicet, non postulaliteri, ut sua scripta, quæ aduersus duodecim beati Cyrilli capitula composuerat, anathematizaret? Erant hæc obiectiones Hæstiantium aduersus Chalcedonense Concilium, quas omnes idem Leonius perspicillè dissoluit: quem consulant, quibus ea visa sunt alicuius esse momenti: cum alioqui idem Hæstiantes cum Eurychianis eos redarguerent, qui duas assererent in Christo naturas, quos idem Leonius egregie consutat. Sed hæc actis ad Hæstiantium errores, quibus sub pacis nomine quasi neutri partium veller hæerere Anastasius Imperator inhærens, ab Euphemio palam quidem fidei suæ professionem, quæ probat Chalcedonense Concilium, reddi sibi vult.

Itane Principis vera prudentia, & non potius ea, quam mortem Apostolus nominat? Hæc Anastasius vnius recessit Catholica fidei, quam si asseruisset ut alij Imperatores, citò Ecclesie pacem restitueret potuisset. Stulte enim in medullis se constituens, tantam abfuit, ut exulem diu pacem Ecclesie redderet, ut ex discordijs nouas discordias propagaret, omniaque vbique miscuerit turbis, atque dissensionibus agitaret. Sed quid accidit? Cum sic multiplicarentur in Oriente aduersarij Chalcedonensis Concilij, qui vnius eius patrocinium susceperat Euphemius Constantinopolitanus Episcopus ab Orthodoxis compluribus colebatur, licet extorris esset à communicatione Apostolicæ sedis: Etenim non communicare cum Euphemio, planè videbatur ijs, qui erant in Oriente, id ipsum esse aduersarij Concilio Chalcedonensi, cuius erat ipse protector: sicq; veluti contingere solet in nocturno conspectu, nec qui erant amici ab aduersarijs facile dignoscere solebant, accidebatque omnes inter se iniquò commiseri, cum inimicis interdum se iungerent Orthodoxi putantes eos verè esse Catholicae fidei defensores. Hæc ita hoc anno se habuere: & illa quæ nem dicemus inferius suis locis.

IESU CHRISTI

Annus 493.

GELASII PAP. ANASTASII IMP. 3. ANNUS 2. THEODORICI REG. 1.

QUADRINGENTESIMVS nonagesimustertius Christi annus Consulatu Albini in Fastis Cassiodori reperitur adscriptus, apud Marcellinum verò collega Eusebii additur. Porro in veteribus Latinis monumentis vnius ponitur Consul Albinus, idemque Iunior in scriptis, quod alter Albinus Maior gesserit Consulatum anno Domini quadringentesimo quadragesimo quarto vna cum Theodosio Imperatore. De hoc autem Iunior Albino mentio est in titulo sepulture ad ostium cryptæ ad S. Iuuenalis Narniæ posito verbis istis:

HIC QUIESCIT PANCRATIUS EPISCOPVS. FIL. PANCRATII EPISCOPI, FRATER HER-

XLII. BELIUM MAURICII

XLIII. QUOD RES CUM ANASTASIO IMPERATORE ANIMADVERTERET, EPISCOPOS, SICUTI COS NON REBUS SUDENTIS, AUT QUENIQUAM PRATER CONSUETUDINEM ILLORUM LOCORUM, IN QUIBUS STATIM DEGERANT, CONCILIIUM CHALCEDONENSE PREDICANTEM, AUT IDEM IPSUM DAMNANTEM QUATRO BEATE COMPERIT, EXTURBAUIT.

XLIII. QUOD RES CUM ANASTASIO IMPERATORE ANIMADVERTERET, EPISCOPOS, SICUTI COS NON REBUS SUDENTIS, AUT QUENIQUAM PRATER CONSUETUDINEM ILLORUM LOCORUM, IN QUIBUS STATIM DEGERANT, CONCILIIUM CHALCEDONENSE PREDICANTEM, AUT IDEM IPSUM DAMNANTEM QUATRO BEATE COMPERIT, EXTURBAUIT.

XLIV. CUIUSNAM ERGO HÆRESIS ANASTASII SECTATOR FUIT? ACEPHALORUM FUISSE SE DICIT HÆRETICUM, HABENT ACTA THEODOSII CŒNOBITARUM: AFFIRMANT ID IPSUM CEDRENIUS & ALII: FUERUNT AUTEM, QUI DIXERUNT EUM SECTA FUISSE MANICHÆUM, UT POTÈ MANICHÆA MATRE NATUM. LEONTIUS VERÒ AIT, ANASTASIUM EX NUMERO ILLORUM HÆRETICORUM FUISSE, QUI OB ID, QUOD NEUTRI DATAM ADVERTANTIUM SIBI PARTIUM INHÆRENT, NOMINARI SUNT HÆSTIANTES: QUI & IPSI, QUOD CAPITE CARERENT, CEPHALIS DICTI ESSE REPERIANTUR.

De eiusmodi Hæstiantibus cum Leonius agit, hæc ait: Age de argumentis quoque nonnullis, quæ omnes illi Hæstiantes obijciunt Ecclesie, pauca disseram. & inferius: Primum est, Synodum Chalcedonensem non esse recipiendam, quod ei homines inconspicentes & sibi ipsi dissimiles interfuerint: nimirum eos & Eurychetem ab officio remouisse Byzantij, & Ephesum profectis Eurychetem vna cum Dioscoro rece-

PRATER

XLV.

XLVI.

CVA CATHOLICI

CVI